

Morten Messerschmidts nytårstale til kulturen

Taler

Morten Messerschmidt
Kulturordfører for Dansk
Folkeparti

Dato

17. december 2021

Sted

DK4

Det vakte forargelse, da jeg forrige sommer, i Politiken, gjorde det klart, at Danmark er et kristent land, og at det skal kunne mærkes.

Tidligere kirkeminister Birthe Rønn Hornbech beskyldte mig for at sammenblende kristendommen og politik, min gamle kollega i Bruxelles Jens Rohde, han mente, under overskriften “Messerschmidt vil korsfæste nationen på Dannebrog”, at jeg som en reinkarnation af Valdemar den Store og portugisiske kong Alfonso havde indledt et nyt korstog, der bragte associationer til ungarske Victor Orbáns, polske Jarosław Kaczyńskis og Ruslands præsident Vladimir Putins politik.

Især påstanden om at sammenblende politik og religion var afslørende.

For havde jeg søgt at retfærdiggøre min politik med bibelcitater?

Nej.

Havde jeg påstået, at min kristendom var bedre end andres?

Nej.

Og derfor var påstanden om sammenblanding af religion og politik også mere end søgt.

Det handlede nemlig om noget helt andet.

Ikke at forkynde tro, det overlader jeg fuldstændig til kirkens folk, men at

formidle en viden.

I folkeskolens historie- og danskundervisning især, viden om dansk kristendom er nemlig et spørgsmål om dannelse, hvis I spørger mig.

Hvordan kan man overhoved forstå Trediveårskrigen uden at kende til reformationen?

Hvordan kan man forstå velfærdssamfundet uden at kende til dansk lutheranisme?

Hvordan kan man forstå dansk kultur og det danske frisind uden at have stødt på både Kierkegaards Hin Enkelte eller hørt om Grundtvigs mageløse opdagelse?

Derfor bør der synges salmer og sange med kristent indhold i skolerne.

Og der bør læses litteratur som ikke er skrevet i reminiscensen af det såkaldt moderne gennembrud fra 1870'erne.

For hvordan skulle man overhoved forstå det moderne gennembruds mænd uden at kende til kristendommen?

Hvordan skulle man forstå Voltaires [sic] uden dens objekt, nemlig kirken?

De seneste 30 års afkristning af det offentlige rum har ikke bare gjort den unge generation tøvende og usikker i mødet med fremmede trosretninger, det har skabt en generation af kulturløse frit-i-luften-svævende individer, som af frygt for at blive kaldt racist eller fremmedfjendsk ikke tør bekende sig til deres egen tro eller kultur og i øvrigt af frygt for at blive kaldt nationalist ikke tør bekende sig til at være dansk.

For naturligvis er danskhed snævert forbundet med det kristne.

Ikke ungarsk, polsk eller anden katolicisme, men dansk kristendom, og dette er selve sagen, dette var mit ærinde.

Og efter en måneds tids med bulder og brag i medierne, så skete det, som så ofte

før, bedst som den kulturradikale højrøvetthed havde fået blæst sig allermest op, så punkterede den jævne dansker oppustetheden.

Det skete i Kristeligt Dagblad, som kunne berette, at 49 procent af danskerne såmænd var enige med mig.

De ville også have, der skulle synges salmer i folkeskolen.

Elitens arrogante afvisning af et større fokus på den danske kristendom, synes altså ikke at vinde genklang i folkedybet.

Endnu er folket ikke helt vildledt af den kulturradikale elite, der ellers i mere end et halvt århundrede har domineret den offentlige debat og formet de pæne meninger.

Den grundlæggende følelse af kirken og troen som en central del af livet på godt og ondt, jamen den lever og ånder, og godt for det.

For ingen mennesker går igennem livet uden at opleve smerte, ensomhed eller ulykker.

Og ingen kan flygte fra livet og dets hårdhed.

Ingen kan dukke sig, når smerten eller ulykken rammer.

At miste en søster, at miste et barn.

At blive ramt af ulykken og den sorg, der følger med at elske.

Ingen kan gemme sig, når tragedien rammer.

Vel kan andre føle med dig og have medfølelse med dig, men ingen kan tage sorgen, savnet eller smerten væk fra dig.

Den må vi alle bære alene.

For nogle er troen her en trøst.

For andre er familien en trøst.

Og nogle finder glæde i gruppesamtaler, andre i vandringer langs havet, ingen af os er ens, men fælles for os gælder, at det kendte og umiddelbare, det giver tryghed.

Der hvor vi i umiddelbarhed og uden frygt for fordømmelse kan være, hvem vi er, der kan vi dulme livets hårdhed, der står tiden stille.

I genkendelighedens rum, der hvor vi ikke behøver at spørge eller søge, men hvor vi bare føler os trygge.

Men for at nå dertil, så må vi også vide, hvem vi er.

Både som individ og som folk.

Det første er vi rigtig gode til.

Hvad vil du være?

Det bliver vi spurgt om allerede fra barndomsårene.

Hvilket køn er du?

Hvilket navn vil du have?

Og helt aktuelt, hvad krænker dig?

Et utal af valg, der skal træffes allerede i de unge år.

For identitet er ikke længere noget, vi arver.

Det er noget, vi selv skal skabe, får vi af vide.

Det moderne menneske har taget, ikke bare skæbnen i egen hånd, men hele eksistensen.

“Jeg føler, ergo er jeg” lyder credoet.

Og hvad jeg føler, det er allemands lov.

Væmmes jeg ved en statue, så skal den fjernes.

Glædes jeg ved at gå imod flertallet, så er det min ret.

Dette er modernismens, eller måske især postmodernismens, tidsånd.

Tanken om, at vi i os selv skal realisere og bære hele verden.

Livet som et projekt, hvor det mere handler om at være noget på bekostning af andre end at være noget for andre.

Alene tanken vækker anstød blandt radikalismens egocentrikere, der stadig foragter ethvert ansvar og enhver pligt, der er konkret.

Man vil gerne redde menneskeheden, men det folkelige fællesskab, rundet af et årtusindes kristendom, det giver man pokker i.

Man skal leve i nuet, siger de.

Men nuet, det kan jo alene begribes, hvis man også kender fortiden.

Og derfor insisterer jeg på at leve et liv i forankring med de givne vilkår, der nu engang er mine og vore.

Ligesom Jørgen Kristensen skriver det i sin salme: "Glæden er den, at vorherre alene ved hvor i verden, han bedst for os brugt. Glæden er den, at vi vokser som grene, næres af stammen og bærer dens frugt."

Med den glæde synes jeg, at vi, som både individ og folk, skal gå til dagen dont.

Frimodigt og selvbevidst på det, vi tror på.

Frem til den sidste dag, hvor vores navn vil forsvinde som en pust i sivet.

Se den tanke er ikke just i pagt med tidsånden, for tidsånden er alene på

individets præmisser.

Men en verden uden folk og fællesskab, alene af individer, kan den rumme lykke?

Kan den skabe tryghed?

Nej, tidsånden glemmer, at vi fødes ind i en sammenhæng.

Ind i en familie.

Ind i en arv og tradition, som vi har lært, lægger bånd og undertrykker vor frie valg.

Hvilken rædsel ikke selv at have valgt sit navn, sin tro og sit sprog.

Tænk, at ens tyranniske forældre har tvunget disse identitetsmarkører ned over os.

Sådan lyder credoet.

Men nej, det lykkelige liv leves ikke i, at vi absolut alle skal vælge en ny identitet og kaste det bort, vi har fået fra vor forfædre.

Livets styrke, når ulykken rammer, det ligger netop i at kunne sige: Der gik nogen før mig, jeg er hverken den første eller den sidste til at mærke denne smerte.

Og netop det kan man ikke alene, men kun som led i en kæde af sjælsforbundne.

Som del af og deltager i den danske familie, der netop er vor.

At opfinde sig selv, det er jo ingen sag.

Men at acceptere, at man er andet og mere end blot sig selv, er den for tiden sværeste erkendelse.

At kende sig selv i flertal.

Her har staten ikke bare svigtet, men forrådt sine børn, som en omvendt JFK, den amerikanske præsident, så spørges der i dag ikke, hvad vi kan gøre for vores land, men hvad velfærdsstaten kan gøre for os og vores selvrealisering.

Og så pokker med om vi lider af stress, anoreksi, angst, PTSD og andre diagnoser som aldrig før, så længe vi bare realiserer os selv.

Det må læger og terapeuter jo tage sig af.

At de mange lidelser måske skyldes, at vi fra barnsben aldrig har hørt et “du skal”, men alene et “hvad føler du i dag?”, det er der ikke nogen, der spørger om, for det går imod tidens ånd.

At den, der i en international og flagrende verden, hver dag skal tage stilling til hvem han er, hvorfor hun er det, allerede der må blive usikker, stresset og føjelig, det generer altså ikke tidens monotont messende ideologi.

Mærk nu efter hvem du er, for vi skal jo være internationale ikke, vi skal jo være verdensborgere.

Derfor glor vor børn på amerikanske serier med dansk synkronisering og dåselatter.

Det er ikke længere Emil fra Lønneberg, Sonja fra Saxogade, Gummi Tarzan og Børnetime i en halv time om aftenen.

Hvert barn med sin skærm, med sin virkelighed, sine valg.

Og således, atomiseret til enkeltindivider, bombarderes vi med indtryk udefra og tror, at det er sådan, livet skal leves.

Men livet er ikke de andre derude.

Livet er lige her.

Sammen med dem, der giver os rod.

Og kun ved at kende sin arv, kan man selvsikkert manøvrere i den her globaliserede verden.

Alligevel vækker det forargelse at foreslå, at kristendom skal fylde noget mere.

Men nej, min modstander tager fejl.

Det bryder intet sekulært princip, at en politiker som mig taler om kristendommen.

Endnu mindre gør ønsket om, at kristendommen, som den kulturbærende åre, der har præget og dannet tusind års danmarkshistorie, skal fylde i folkeskolen, hvor det selvsagt er vigtigere at kende Grundtvig, H.C Andersen og Johannes V. Jensen end Klaus Rifbjerg, Suzanne Brøgger og Helle Helle.

Derfor var jeg også i foråret glad for, at kunne udgive en lille bog om dansk kristendom og det at høre til.

At kende sine rødder med samme selvfølgelighed som vi i barndommen kendte vor gader og stræder.

De gader, hvor vi cyklede til skole eller til kammeraterne.

Den mark, hvor vi spillede fodbold.

Den vig, hvor vi fiskede og legede ved vandet.

Med samme varme sind som vi mindes barndommens letgenkendelige steder, skal vi kende os selv som folk.

At vandre gennem vor byer og landskaber giver tusinde vidnesbyrd om den kristne arv, der er vor.

Kirken på hver højdetop.

Timeslaget og de salmer, som vi sang engang.

Ordet og de fortællinger, vi hørte fra mors stemme ved sengekanten.

Sagaerne, bibelhistorierne og røverhistorierne.

Alt det er os.

Og det er en styrke at kende til, at høre til.

Visheden om, at slægter her i århundrede er samledes i sorrig og glæde, det giver mere identitet end de sult- og klimakatastrofer, som skolebørn indoktrineres om, så de holdes vågne om natten.

Det er vigtigere at kende til sin kristendom end andre religioner eller den uret, der måske er overgået palæstinenserne i Mellemøsten eller andre fjerne egnes urbefolkninger.

Men det er som om, at man i dag ikke tør vedstå sig, at det, der hedder almen dannelse naturligvis er væsentligere end selvrealisering og politisk sniksnak.

At man enten ikke forstår eller tør vedstå, at forudsætningen for, at man som menneske kan møde det fremmede, der i en international verden presser sig stadig mere på, er, at man først og fremmest ved, hvad man selv er rundet af.

Med Johannes V. Jensens ord: "Hvis selv du fatte dit væsens rod, da skøn på de skatte, de efterlod."

Glædeligt nytår.

Kilde

youtube.dk

Kildetype

Transskription

Tags

Dansk Folkeparti, Nytårstale, Udvalgte alternative nytårstaler

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/morten-messerschmidts-nytaarstale-til-kulturen-2021>